

TAIMITARHA -
MURHAT

KUN

LUMINEN

ON MAA

CARIN

HJULSTRÖM

TAMMI

CARIN HJULSTRÖM:

Pikku murha vain (2020, suom. 2024)

Vain pisara verta (2021, suom. 2024)

Yksi ruumis liikaa (2022, suom. 2025)

Kun luminen on maa (2022, suom. 2025)

CARIN
HJULSTRÖM

KUN
LUMINEN
ON MAA

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos
Ruotsinkielinen alkuteos *När snön faller vit* julkaistiin Ruotsissa 2022.

© 2022 Carin Hjulström by Agreement with Enberg Agency
Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7389-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Isälle

Prologi

Bron katuja peitti paksu kuurakerros, puissa säihkyi raikkaan valkea huurre, ja ikkunoissa loistivat joulutähdet sekä kimaltavat koristeet. Pieni taajama, joka sijaitsi viisikymmentä kilometriä Tukholmasta luoteeseen, oli samannäköinen kuin monet kaltaisensa kautta Ruotsin näin vuoden pimeimpänä aikana – joulukuussa.

Eräässä keskustan kauppakeskuksessa oli lounasravintola. Toistaiseksi ihmisiä ei ollut ruuhkaksi asti, mutta sisään virtasi jo mukavasti asiakkaita, jotka valitsivat ateriakseen joko päivän erikoisen, keiton tai salaattibuffetin. Keittiön ja salin välinen myyntitiski oli kehystetty muhkealla, kullanhoitoisella jouluköynnöksellä. Kaiuttimista tulvi kaupallisen radioaseman joulumusiikkia. Ilmassa tuoksuivat paprika ja valkosipuli. Ravintolan omistava kokki oli nelikymppinen harteikas mies, joka oli sitonut pitkät vaaleanruskeat hiuksensa tupsuksi niskaan. Tatuoidut käsivarret liikkuivat ripeästi ja tehokkaasti työn tahdissa, ja hän hyräili taustalla soivaa joululaulua. Hän nosteli keittiöstä tiskille neljä päivän annosta, kiersi ruokasalin puolelle ja kantoi kukkuralliset lautaset pöytään, jossa istui neljä rakennusmiestä työhaalareissaan. Yksi heistä, ronski kaveri, jolla oli pitkät mursuviikset, läiskäytti häntä ystävällisesti selkään.

”Kehuin pojille, miten hyvää pöperöä teet, joten toivottavasti se on yhtä makeisaa kuin aina ennenkin”, hän naurahti.

”Oletko muka ikinä pettynyt?” kokki hymähti.

”En ikinä! Parasta safkaa, tunnelma priimaa. Tänne kannattaa körötellä Bålstasta asti.”

”Noin hieno mainospuhe ja ihan ilmaiseksi?” kokki hymyili.
”Kiitos. Mukava kuulla. Toivottavasti maistuu.”

”Varmasti”, viiksiniekka sanoi ja madalsi ääntään. ”Mitä Jennylle muuten kuuluu? Onko hän yhä sairaalassa? Miltä tilanne näyttää?”

”Valitettavasti ei kovin hyvältä. Saa nähdä, kauanko hänellä on aikaa jäljellä”, kokki sanoi, ja tukahdutettu suru sai hänen hymynsä hyytymään.

”Ikävä kuulla, mutta eihän sitä koskaan tiedä. Ihmeitä on tapahtunut ennenkin. Ikinä ei saa antaa periksi.”

”Taistellaan, taistellaan... Mutta kuten sanottu, hyvää ruokahalua. Huikatkaa vain, jos haluatte santsata.”

Kokki kiiruhti takaisin keittiöön. Muutaman syvän hengenvedon ajan hän tuijotti liedellä porisevaa gulassikeittoa. Hän ehti hämmentää pataa pari kertaa pohjia myöten ennen kuin ravintolan ainoa tarjoilija, vikkelijalkainen ja hoikka 25-vuotias nainen, jolla oli värjätyt kulmakarvat ja nenärengas, taputti häntä varovasti olalle.

”He tulivat taas.”

Kokin katse muuttui heti valppaaksi ja totiseksi.

”Ovatko he ravintolassa vai pihalla?”

”Pihalla.”

Kokki pälyili epätoivoisesti ympärilleen.

”Voi helvetti. Mitä hittoa minä nyt teen?” hän sähähti. Kauha putosi vahingossa hänen kädestään niin, että kolina kävi ja keittoa roiskui lattialle.

Tyttö nappasi talouspaperirullan ja alkoi siivota sotkua.

”Etkö jo menisi poliisiin puheille?”

Kokki pudisti päätään.

”Siitä tilanne vain pahenisi.”

”Mikset pyydä apua isältäsi? Kai hänellä on rahaa?” tarjoilija sanoi.

”Se kortti on käytetty. Ja hänellä on mitta täynnä. Vaihtoehdot ovat vähissä...”

Tarjoilija tuijotti häntä ankarasti.

”Et saa antaa periksi noin vain.”

”Mitä muutakaan tässä mahtaa? Sanopa se, jos keksit jotain”, kokki tokaisi ja kuivasi kädet esiliinaan kävellessään takaovelle.

”Pahoin pelkään, että se on menoa nyt.”

”Älä sano noin. Aina on vaihtoehtoja. Hyviä ja huonoja, mutta *aina* on vaihtoehtoja.”

1. luku

Pakkasta oli ollut viime viikolla lähes viisitoista astetta, mutta kun lännestä oli vyörynyt sakean lumisateen rintama, lämpömittarin lukema oli hissukseen noussut mutta jämhähtänyt itsepäisesti juuri ja juuri nollan alapuolelle. Parissa päivässä sankka lumipyry oli peitellyt koko Upplands-Bron seudun valkeaan lumivaippaan, joten maisema hohti kauniin puhtaana. Myös ankeammat alueet olivat nyt pulleanpehmeiden luminietosten alla – esimerkiksi karu parkkipaikka Norrgårdenin seniorikodin edessä Brossa. Ja juuri sinne Olle Magnusson ja Rita Walther olivat lähteneet varhain Lucian päivän aamuna. Vanhainkodin johtaja Leila Asbati oli soittanut poliisin puhelinvastaajaan jo varttia yli seitsemän ja jättänyt viestin, että asuntolan sisäänkäyntiaulasta oli kadonnut veistos. Pronssiveistos – Lena Cronqvistin *Tyttö pesusoikossa* – oli johtajan mukaan erittäin arvokas, vähintään kahdeksankymmentä tuhatta kruunua.

”Poliisia on kuulemma vaikea tavoittaa, mutta tähän toimitte ripeästi. Kiitos”, Leila Asbati sanoi, kun Olle soitti kysyäkseen, mihin aikaan he voisivat tulla. ”Brosta tulee koululuokka viettämään Lucia-juhlaa meidän kanssamme aamukahdeksalta. Ei haittaa, vaikka tulisitte silloin, kunhan varaudutte odottelemaan”, Leila sanoi.

Olle ja hänen kollegansa Rita päättivät lähteä heti.

”Mikäpä sen mukavampaa kuin lasten koskettava lauluhetki heti aamutuimaan. Säästetään iltapäivään luciapullat, jotka ostin pomon pehmittämiseksi”, Rita sanoi.

Ollen poliisikoira Rufus otettiin mukaan kuljetushäkkiin auton takaosaan, ja he ajoivat vanhainkotiin. Sekin oli tänä aamuna kutsuvan näköinen. Ikkunoissa oli adventtikynttilöitä ja joulutähtiä, ja matalan keltaisen rakennuksen edessä avautui ankea parkkipaikka, joka hohti valkeana talven pimeydessä. Pihassa oli pikkubussi ja muutama auto, joiden Olle oletti kuuluvan henkilökunnalle. Heti kun he avasivat raskaan pääoven, peremmältä kantautui lasten laulua. *Tallirenki Tapani, me häntä kiittä-käämme. Hän viisi varsaa juottaapi, kun tähden suuren näämme...*

”Vähänkö liikuttavaa? Ihan hemmetin herttaista!” Rita kuiskasi aidosti onnellisena.

He hipsivät sisälle ja laulua seuraamalla tulivat asuntolan ruokasaliin. Kattovalot oli sammutettu, ja pöydillä paloi kynttilöitä. Parikymmentä seitsenvuotiaista tenavaa seisoi seinustalla yllään valkoinen kaapu. Tyttöillä oli hiuksissa kimalletta ja vyötäröllä punaiset nauhat. Kolmella heistä oli kruunu, jossa oli teko-kynttilät. Kaikki rutistivat keskittyneesti käsissään sähkökynttilää – kaikki paitsi yksi pikkutyöstä, joka oli sujauttanut kynttilän suuhunsa, ja sen valo loi hänen poskilleen hauskan punaisen hohteen. Pojat olivat tötteröhattuisia tiernapoikia, tonttuja punaisissa piippolakeissa tai piparkakku-ukkoja, joiden ruskeissa nutuissa oli valkoisia somisteita ikään kuin kristyyrikoristeina. Pyöreissä pöydissä istui ikäihmisiä, monet pyörätuolessa. Henkilökuntaa oli siellä täällä sekä pöydissä että sivummalla.

”Katso mummoja ja pappoja. Silmät oikein säkenöivät!” Rita kuiskasi ja nyökkäsi kohti lähintä pöytää, jossa oli talon asukkaita.

Ollen katse pyyhkäisi salin laidasta laitaan arvioiden vanhusten reaktioita. Monilla oli selvästikin niin väkeviä muistoja ja tunteita, etteivät he pystyneet pidättelemään kyyneleitään. Ollekin liikuttui. Kolmen vuosikymmenen päästä hänkin luultavasti istuisi täällä muistelemassa omaa elämäänsä ja lapsuuttaan.

”Harmi, ettei ole omia lapsia. Nassikat ovat niin saamarin suloisia”, Rita sanoi.

Toteamus sattui Olleen kuin isku palleaan.

”Olen samaa mieltä. Niin sen olisi pitänyt mennä”, hän mumisi.

Lapset esittivät sikermän viimeiset laulut: *Tonttujen jouluyö, Jubla on verraton ja Piparkakkuleikki*. Vasta nyt, alun tunnelmoinnin jälkeen Olle ja Rita katsoivat huonetta tarkemmin. Nainen, jonka täytyi olla talon johtaja Leila, vilkutti heille vähäeleisesti huoneen toiselta puolelta. Vanhuksia torkkui hienosta esityksestä huolimatta, ja joillakin lapsilla oli vaikeuksia keskittyä laulamiseen. Eräs tontuksi pukeutunut pikkupoika kipitti pois kuorosta ja kiipesi vanhan miehen syliin. Olle veikasi tätä pojan isoisäksi. Vanha mies halasi poikaa hellästi ja supatti jotain tämän korvaan, luultavasti kehotuksen, sillä pian poika tassutteli takaisin lapsikuoroon. Olle pani myös merkille kaksi keski-ikäistä naista, joilla oli kimalletta hiuksissaan, ja hiippalakkisen miehen, joka seisoi lapsikuoron lähellä rohkais-ten heitä katsein ja hymyin.

”Tuolla taitavat olla vanhemmat?” Olle nyökkäsi Ritalle.

Rita kääntyi katsomaan ja hymyili leveästi.

”Vain äidit ja isät osaavat näyttää samaan aikaan noin vaativilta ja ylpeiltä.”

Esitys lähestyi loppuaan, mutta lapset ehtivät luritella vielä yhden laulun: *”Joulu on taas, kaikki nyt rauhaan vaipuu, riemu on*

suur, lapsosten kirkas katse kaiken kertoo: joulu on taas, Pohjolaan valo saapuu. Tuu, tartu pieneen kätöseeni, kun joulu on taas.”

Olle huomasi jälleen liikuttuvansa. Nyt piti kyllä ryhdistäytyä. Hänhän oli täällä työtehtävissä. Mutta kun hän kääntyi Ritan puoleen, hän huomasi tämänkin silmien kostuneen. Lapset ja joulu selvästikin nostivat tunteet pintaan.

Kun lapsikulkue oli poistunut salista *Sankta Luciaa* laulaen, yleisö puhkesi aplodeihin, minkä jälkeen henkilökunta alkoi tarjoilla kahvia pöytiin. Tonttupoika, joka oli aiemmin kavunnut vaivihkaa iäkkään asukkaan syliin, juoksi takaisin ja istahti jälleen vanhan miehen polvelle. Hiippalakkipäinen mies, arvatenkin pojan isä, meni hänen perässään. Olle keskittyi etsimään hoivakodin johtajaa Leilaa muttei voinut olla huomaamatta, että vanha mies ei erityisemmin arvostanut pojan isän väliintuloa. Vanhus nosti kämmenensä kiellon merkiksi osoittaakseen, että poika saisi istua hetken hänen sylissään. Isä näytti tyytyvän miehen tahtoon ja pani kädet puuskaan syvään huokaisten.

Yhtäkkiä Leila seisoi Ollen edessä käsi ojossa. Leila oli uhkea, olemukseltaan hillitty ja hallittu nainen, jonka leveä hymy paljasti persoonallisen raon etuhampaiden välissä. Lämpimässä äänessä oli pehmeää rouheutta.

”Hei. Leila Asbati, talon johtaja. Minä soitin aamulla. Hienoa, että pääsitte tulemaan. Meille on katettu kahvit neuvotteluhuoneeseen. Tänne päin.”

Tilojen läpi kulkiessaan he ohittivat huoneen, joka oli varattu lapsikuorolle vaatteidenvaihtoa ja tavaroiden säilytystä varten. Leila tervehti ystävällisesti kolmea vanhempaa.

”Oikein hieno esitys. Asukkaat liikuttuivat ja ilahtuivat. Suurkiitos teille. Toivottavasti ei haitannut, vaikka taukuhuone ei olekaan sama kuin se, jonka esittelin teille eilen.”

”Kaikki on hyvin. Löysimme heti oikean huoneen”, sanoi tonttulakkipäinen isä.

”Hyvä. Napsauttakaa sitten ovi lukkoon, ennen kuin lähдете. Onko teillä tänään muitakin esityksiä?”

”Lapset menevät nyt takaisin koululle liikuntatunnille ja ruokailemaan, mutta iltapäivällä on esitys vielä kahdessa paikassa”, piippolakki-isä sanoi.

”Ei hassumpi lukujärjestys”, Leila nauroi. ”Lapsille tulee tänä iltana hyvin uni silmään.”

2. luku

Sirin ja Antonin koko aamu oli kulunut lunta luodessa. Lucia-pullat oli leivottu myöhään edellisiltana, nyt oli piparkakkutalon vuoro. Säbyholmin talon pienessä keittiössä tuoksuivat tuore kahvi, lämpimät piparkakut ja hyasintit. Anton halusi koristella piparkakkutalon katon pienillä värikkäillä suklaarakeilla ja pyöritellä vanusta seinustoille lumikinoksia. Joka kerta, kun Siri ja Anton leipoivat yhdessä – ja niin tapahtui itse asiassa aika usein – keittiö osoittautui mitoiltaan hankalaksi tällaiseen toimintaan.

”Tänne tosiaan tarvitaan kunnollinen keittiö, jossa on enemmän työtasoja”, Siri totesi.

”Onhan tämä jo tuplasti parempi, kun saatiin astianpesukone”, Anton sanoi.

Oli yhä epäselvää, mihin suuntaan heidän pienimuotoinen yritystoimintansa oli menossa. Yleensä kaikki pienyritykset tavoittelivat kasvua – aivan kuin se olisi välttämätön edellytys selviytymiselle – mutta Siriä sen enempää kuin Antoniakaan ei puskenut eteenpäin yrittäjyys sinänsä. Tietenkin he halusivat Säbyholmin viherpeukaloiden tuottavan voittoa, mutta oliko toimintaa tosiaan tarpeen yrittää jatkuvasti laajentaa ties millä ponnistuksilla? Voisiko hyvinvoivaa pienyritystä pyörittää tekemättä suuria muutoksia? Sitä kysymystä he eivät olleet vielä

ruotineet pohjia myöten. Siri tiskasi uunipeltejä ja Anton pursotti piparkakkutalon viimeiseen ikkunaan pikeeriraameja, kun ovelle koputettiin. Kynnyksellä seisoivat Gulli, ja hän näytti vanhan ajan torimuijalta, koska oli toppautunut lämpimästi kiireestä kantapähän: paksu kaulaliina, lovikkalapaset, turkislakki ja tukevat nahkasaappaat.

”Tule sisään ja sulje ovi. Pakkanen puree kovaa! Lopetlemme juuri. Vaihdan jotain lämmintä päälleni, niin mennään sitten ulos kasvihuoneelle”, Siri sanoi keittiöstä.

”Selvä pyy”, Gulli huikkasi takaisin.

Vaikka aamu oli jo taittumassa aamupäiväksi, ulkona oli yhä pimeää. Kun Siri avasi kasvihuoneen oven ja sytytti valot, hän näki lasiruutujen sisäpinnassa kuurankukkia. Myynnissä olevien koristetonttujen rivit tuijottivat häntä moittivasti aivan kuin olisivat palelleet kylmyydessä. Myös Siri hytisi, joten hän napitti takin ylimmätkin napit kiinni ja veti villamyssyn alas otsalle samalla, kun etsi pistorasiaa lämpöpuhaltimelle. Sellainen löytyi multasäkkejä kannattelevan pakkauslavan takaa, ja hän kytki pistokkeen verkkoon. Lämmitin surahti vastahakoisesti käyntiin ja alkoi levittää lämmintä ilmavirtaa viileään kasvihuoneeseen.

”Kas noin! Nyt ei jäädytä hengiltä”, Siri sanoi ja hymyili Gullille.

Anton avasi oven ja astui sisään voitonriemuinen ilme kasvoillaan.

”Ovi kiinni!” Siri huudahti.

”Joo, joo. Tosin ulkona on yhtä kylmä kuin sisälläkin”, Anton sanoi, sulki oven ja nosti jotain ylpeänä näyttille. ”Katsokaa, mitä löysin! Halloweenista säästyivät ylimääräisiä ulkoroihuja. Sytytetäänkö ne nyt? Saataisiin vähän tunnelmaa, kun kerran paiskotaan töitä näillä pakkasilla. Ja koska on Lucian päivä”, Anton sanoi.

”Totta. Kynttilöitä sen olla pitää, mahdollisimman monta ja mahdollisimman suuria. Mieluusti ulkotulia”, Gulli hymyili tyytyväisenä.

”Tolkutonta tuhlausta”, Siri marmatti. ”Niin minun äitini olisi sanonut.”

”Joko voidaan antaa palttua sille, mitä mummi piti turhanpäiväisyytenä neljäkymmentä vuotta sitten? Ulkotulet eivät maksa paljon. Pulitan ne omasta pussistani, jos se rahasta on kiinni”, Anton sanoi.

”Poika hyvä! Sinun pitäisi tosiaankin oppia hoksaamaan, milloin pilailen ja milloin olen tosissani”, Siri jatkoi ja tönäisi Antonia hellästi kylkeen.

Anton puuskahti, kävi sijoittamassa roihut eri puolille ja sytytti ne yksitellen. Pian he olivat keskellä eläviä tulia, ja liekit heijastuivat ikkunoiden jääkidekuvioista. Tällä välin Siri oli ottanut laatikosta punaiset silkkinauhat ja hakenut ison paperikassin, johon he olivat etukäteen keränneet puolukanvarpuja. Nyt hän nyökkäsi arvostavasti Antonille.

”Hienot tulet.”

”Yritän kehittää esteettistä silmääni. Ja tästähän tuli... itse asiassa aika siisti.”

Gullikin hymyili ja otti repustaan termospullon, pari peltimukia ja pussillisen sairamintuoksuisia luciapullia, jotka olivat yhä lämpimiä.

”Ajatella, että joulumarkkinoihin on enää vajaa viikko aikaa”, hän sanoi. ”Ja mahtavaa, että markkinoita yritetään elvyttää entiseen loistoonsa. Suuremmat puitteet, enemmän myyjiä. Yksinkertaisesti... enemmän joulua.”

”Innostuukohan väki tulemaan sinne?” Anton sanoi ja laittoi työpöydälle teräslankarullan ja sivuleikkurit.

”Taatusti. Ennen vanhaan Säbyholmin joulutori oli suur-

tapahtuma, jossa oli paljon myyntikojuja, poniratsastusta, rekiajelua ja kaikenlaista lystiä. Sinne tultiin Enköpöngistä ja Sigtunasta asti”, Gulli jatkoi.

”Niin pitkältä? Miksihän?” Anton kysyi.

”Tunnelman ja miljööön takia. Ja koska täällä oli myynnissä kaikkea upeaa. Uskon, että kävijöitä tulee vaikka kuinka. Kunhan vain pannaan pystyyn riittävän komeat markkinat”, Gulli sanoi.

Yhtäkkiä Anton hätkähti ja vilkaisi huolestuneena olkansa yli.

”Hitto vie! Nuo koristetontut toljottavat. Täytyykö niiden pönöttää hyllyllä?”

Siri nauroi.

”Ei välttämättä. Voit siirtää ne jos haluat.”

”Sen teen, pentele. Ihan totta... kuka ylipäänsä haluaa tuol-laisen koristetontun? Eivätkö ne ole vähän hölmöjä?”

”Koristetontut menevät kuin kuumille kiville, samoin tonttu-ruukut. Jos haluaa menestyä yrittäjänä, pitää panostaa siihen, mikä myy”, Siri sanoi.

Anton katsoi happamasti hyllyjä, joilla valkopartaiset pikku-ukot seisoivat liian suuret villapiippolakit päässään.

”Okei, myyn niitä mutten pidä niistä.”

”Sopii”, Siri hymyili.

Anton jupisi jotain itseksensä ennen kuin palasi kesken jää-neeseen puheenaiheeseen.

”Mitä kaikkea markkinoille tullaan myymään?” hän kysyi.

Gulli otti koirankorville selaamansa ruutulehtiön, nosti luku-lasit nenälleen ja luki ääneen:

”Ovikransseja ja jouluasetelmia Säbyholmin viherpeukaloista. Wenngarnin käsintehtyjä kynttilöitä ja kattokruunuja, savus-tettua makkaraa ja riistalihaa, joulujuustoja ja marmeladeja, joulukakkuja ja vierreleipää. Ja Säbyholmin panimon jouluolutta ja *julmustia*.

”Pelkällä oluella ja makkarallakin pötkii pitkälle”, Anton sanoi.

”On täällä muutakin. Yhdessä kojussa myydään karamelleja, marsipaania, toffeeta ja suklaata, toisessa silliä ja savustettua ankeriasta. Kolmannessa lampaannahkatossuja ja puusepän nik-karoimia jakkaroita. Siivousfirma myy joulunvieton siivoussettiä, sähköfirmalla on valikoima vilkkuvia joulukuusentähtiä”, Gulli sanoi ja käänsi lehteä.

”Toivottavasti joku myy niitä suklaaseen dipattuja marsi-paanipossuja. Ne ovat ihan parasta”, Anton sanoi.

Gulli nyökkäsi.

”Varmasti niitä on. Lisäksi lapsille on poniratsastusta ja Björn tulee Thorestan linnalta hevosvaunuilla. Thoresta myy lahjakort-teja linnaviikonloppuihin.”

”Luovaa”, Siri sanoi ja hymähti sarkastisesti.

Sirin sisarpuoli Viveca Lagercrantz omisti Thorestan linnan yhdessä miehensä Carl-Henricin kanssa, ja heillä oli pohjaton tarve antaa itsestään varakas ja ylhäinen vaikutelma, vaikka todellisuudessa linnan talous oli huteralla pohjalla.

Gulli kurtisti kulmiaan.

”Hys. Viveca voi pölähtää paikalle milloin tahansa”, hän su-patti. ”Markkinoilla on myös ohjelmaa. Bron alakoulun luokka laulaa joululauluja, Siri on luvannut lukea jouluevankeliumin, ja tunnettu laulaja-lauluntekijä Anton Ehrensvärd laulaa uuden kappaleensa.”

Anton voihkaisi.

”Onko pakko? Siis oma moka, mitäs menin lupaamaan, mutta siitä on kauan, kun viimeksi soitin yleisölle, enkä ole yhtään varma, kestäkö uusi biisi päivänvalo. Voisinko luistaa keikasta?” Anton sanoi ja katsoi anovasti Siriä.

”Kukaan ei pakota sinua, mutta uskon, että moni pettyy, jos

jäät pois. Sinulla on täällä paljon faneja. Eikä vähiten tyttöjen keskuudessa”, Siri vastasi pilke silmäkulmassa.

”Mutta kun jännittää niin”, Anton marisi ja ojensi Sirille teräslanka-aihion, johon tämä alkoi sitoa kiinni pieniä puolukanvarpujen nippuja.

”Niinhän meitä kaikkia, jotka nousemme lavalle”, Siri huomautti. ”Mikä kappaleen nimeksi loppujen lopuksi tuli?”

Anton huokaisi syvään.

”*Kun luminen on maa.* Muistaakseni. Vai onko se ihan umpi-surkea?”

Siri ja Gulli vilkaisivat toisiaan ja makustelivat nimeä ennen kuin nyökkäsivät hyväksyvästi.

”Sehän on hyvä. Se viitanee siihen joululauluun, *On jouluyö*, mutta eihän kukaan voi patentoida ajatusta itselleen”, Siri totesi. ”Kuulostaa kauniilta. *Kun luminen on maa.*”

”Minä komppaan Siriä. Nimi jää saman tien mieleen.” Gulli nyökkäsi ja kaatoi termospullosta glögiä mukanaan tuomiinsa mukeihin.

”Mutta entä jos kitara menee epävireiseksi kylmässä? Lava-han on ulkona”, Anton marisi edelleen.

”Et ole maailman ensimmäinen, joka soittaa ulkona talvella. Niin tehdään Skansenilla joka uusivuosi”, Siri sanoi.

Anton meni hiljaiseksi aivan kuin olisi tajunnut, ettei pääse laistamaan lupauksestaan. Itsepä poika oli alkuaan ehdottanut esitystä. Sitä niittää, mitä kylvää. Ja Siri tiesi, että jälkeensä Anton loistaisi onnesta, kun kaikki kehuisivat häntä lahjakkaaksi.

”Juuri niin...” Gulli jatkoi. ”Harkinnassa on myös voimamieskilpailu, jossa markkinakävijät saavat haastaa Björnin halonhakkuussa.”

”Hah!” Anton huudahti. ”Björn hakkaa kaikki laudalta.”

”Sitä minäkin veikkaan”, Siri sanoi. ”Missä vaiheessa käytännön järjestelyt ovat? Lavan rakennus, äänentoisto ja valaistus, markkinakojut, liikenteenohjaus, sähköt...?”

”Kukin työryhmä hoitaa oman vastualueensa. Tai niin ainakin toivon”, Gulli sanoi. ”Jokohan kaikki tuli käytyä läpi? Ei, meinasin unohtaa tärkeimmän: suuret jouluarpajaiset!”

Siri oli saanut ensimmäisen puolukkakranssin puolivalmiiksi ja nosti kysyvästi katseensa.

”Ai niin, se. Olemmeko saaneet hyviä palkintoja?”

Gulli siemaisi glögiä ja haukkasi luciapullasta palan.

”Juu, asia on hoidossa. Ja näillä arpajaistuloillahan hankitaan pesämuna kauan kaivatun kotiseutupihan perustamiseen, joten tarvitaan tietenkin hienot palkinnot, jotta ihmiset ostavat arpoja kasapäin. Thorestan linnalta on ilmoitettu, että he haluavat kantaa kortensa kekoon.”

”Thorestan linnalta? Miksi? Heillähän menee huonosti”, Anton sanoi äreästi.

”Jep”, Gulli sanoi, vilkaisi ympärilleen ja jatkoi ääntään madaltaen: ”Eikä maineakaan ole häävi. Mutta Viveca sanoi – uskokaa tai älkää – että he haluavat lahjoittaa pääpalkinnon. Ja kyllähän se passaa!”

”Toivottavasti se on jotain oikeasti hienoa”, Anton supatti.

”Ellei ole, sitten vain kieltäydymme kohteliaasti.”

PIKKU RÖTÖSTEN RATKONTAA PITTORESKISSA TALVIMAISEMASSA.

Taimitarhaa pyörittävillä Sirillä ja Antonilla on kädet täynnä työtä, sillä puoti pitää saada talvisesongiksi täyteen upeita kransseja, amarylliksiä ja jouluruusuja. Kesken kiireen he kuitenkin ajautuvat mukaan rikostutkintaan: paikallispoliisi Olle yrittää selvittää kyläyhteisöä piinaavaa taidevarkauksien sarjaa. Kun heidät vielä kutsutaan joulun viettoon kylmäkiskoisen linnanemäntä Viveca Lagercrantzin luo, on soppa valmis...

